

17. „Aduceți-l la Mine!”

Cum întâmpină Isus pe oameni – Eberhard Platte

17. „Aduceți-l la Mine!”

Cum îl învață Isus pe un tată, într-o situație fără scăpare, să creadă
Matei 17.14-20; Marcu 9.14-29; Luca 9.37-43.

„Și tatăl a spus: «Dacă poți să faci ceva, ai milă de noi și ajută-ne!» Și Isus i-a spus: «Dacă poți! Toate sunt posibile pentru acela care crede.» Și îndată, tatăl copilului, strigând, a spus: «Cred, Doamne, ajută necredinței mele!»” (Marcu 9,22-24)

Asistența spirituală este strădania de a aduce sufletul omenesc într-o relație corectă cu Dumnezeu și de a-l desface de toate celelalte legături – chiar și de necredință în situații fără scăpare!

Cunoști clipa în care observi că nimeni nu mai poate ajuta? Cunoști neajutorarea și disperarea când toate eforturile omenești nu mai pot să te susțină? Când toți oamenii din jurul tău doar ridică din umeri și te lasă singur cu necazul tău? Klaus și Bea nu mai știu încotro s-o ia. Copilul lor are o boală incurabilă. La început și-au pus speranța în fiecare medic nou care s-a ocupat de caz. Dar după fiecare terapie, după fiecare tratare se rupea ceva în ei. Raza de lumină a speranței dispărea cu fiecare dată. În primele săptămâni, frații și surorile au luat parte la situația lor încă activ în adunare, s-au rugat cu ei și pentru ei, s-au interesat și au tremurat împreună cu ei și le-au făcut curaj. Totuși, după fiecare încercare medicală interesul a scăzut. Astăzi nu mai ajunge la ei decât din când în când câte o ridicare neajutorată din umeri și un stereotipic „ne rugăm pentru voi”. Nimeni nu mai telefonează ca să se informeze și nimeni nu-i întrebă cum fac față ca părinți la toată situația. Ei se simt părăsiți. Unde a rămas sprijinul spiritual? Cum se spune: „Durata poartă povara!” ...

Aceasta poate întrucâtva să descrie situația în care este acest tată disperat, despre care povestește relatarea noastră biblică. De cât necaz n-a avut el parte în boala fiului său! Cât de des n-au existat momente amenințătoare și primejdioase! Cum se suportă acestea ca tată?! Ajutor medical nu mai exista, fuseseră abandonați. Apoi a primit o speranță nouă când a auzit de Isus. Acesta îi trimisese de curând pe cei doisprezece ucenici ai Săi prin țară, ca să-i vindece pe bolnavi (Marcu 6.7). Astfel a prins el ocazia când a auzit că Isus este în apropiere împreună cu ucenicii Săi. Dar apoi dezamăgirea nemăsurată: ei nu pot ajuta, iar Isus nu este aici. În afară de aceasta, ucenicii au intrat într-o dispută violentă și penibilă cu cărturarii, despre neputința lor. De lucrul acesta nu avea deloc nevoie acum tatăl chinuit. El este total la capătul puterilor.

Și atunci este aici și partea cealaltă, care nu putea să fie mai crasă: Domnul nostru urcase cu trei dintre ucenicii Săi pe munte ca să Se roage (Marcu 9.2-13). Acolo, în fața ochilor celor trei ucenici, devine vizibilă o bucată de cer. Este ca și când pentru o clipă s-ar deschide perdeaua slavei divine. Ei pot să arunce o privire scurtă în slava pe care Domnul nostru o are acolo din veșnicie în veșnicie. Ei aud glasul divin: „*Acesta este Fiul Meu Preaiubit, de El să ascultați!*” (Marcu 9.7). Fascinați și ca unii care visează, ei se întorc dincoace, în lumea noastră, ca dintr-o altă lume, împreună cu Domnul lor. Aici îi întâmpină o ceartă violentă, emoții puternice și neajutorare disperată.

Ce lumi se întâlnesc aici! Pe de o parte este slava de nedescris și puritatea prezenței divine, iar de partea cealaltă este realitatea neputinței omenești și lumea autorității demonice. Lumina și

17. „Aduceți-l la Mine!”

întinericul. Ce taină, că Domnul nostru, plinătatea Dumnezeirii, rezistă de fapt aici, în această lume robită!

Cum procedează Domnul Isus, cum ajunge El la inimă?

Domnul nostru întreabă despre motivul disputei și al dezordinii furioase. Firește că El, ca Fiu al lui Dumnezeu, le știa pe toate. Totuși, ca în multe alte situații, pe care le-am văzut deja în capitolele anterioare, El vrea să audă din gura noastră despre ce este vorba. Noi trebuie să definim cu cuvintele noastre care este nevoia noastră și ce ne face necazuri. Și tatăl tânărului bolnav își ia inima în dinți:

„Învățătorule, l-am adus la Tine pe fiul meu, care are un duh mut. Și oriunde îl apucă, îl trânteste, și face spumă și scrâșnește din dinți și rămâne nemișcat; și le-am spus ucenicilor Tăi să-l scoată și n-au putut”. (Marcu 9.18).

Aici vorbește un suflet chinuit și torturat, care caută un fir de pai salvator. Dezamăgirea și disperarea vorbesc din declarația de faliment. Aici devine limpede care sunt consecințele căderii în păcat. Diavolul, potrivnicul lui Dumnezeu, care a adus păcatul în lume, îi distruge pe oameni și înrobește sufletele.

De aceea este de înțeles că Domnul nostru, care tocmai vine din prezența lui Dumnezeu și a Căruia slavă de nedescris a părăsit-o, suspină și spune aproape chinuit:

„O, generație necredincioasă, până când voi fi cu voi? Până când vă voi îngădui?”
(Marcu 9.19).

Da, El tânjește să se întoarcă la această slavă. Și totuși, locul Său este încă aici, pe pământ, ca să-i salveze pe oamenii înrobiți și care suferă prin ademenirea diavolului. Așa că spune scurt:

„Aduceți-l la Mine!” (Marcu 9.19).

Această propoziție scurtă este, în fond, nucleul întregii asistențe spirituale: „*Adu-l la Mine!*” Asistența spirituală nu înseamnă altceva, decât a-i aduce pe oameni cu necazul lor la Isus. Nu oamenii pot ajuta – nici pe atunci ucenicii lui Isus, nici ucenicii de astăzi ai lui Isus. Nici terapeuții, nici medicii – ei nu pot fi, eventual, decât salahori. Dar ajutorul propriu-zis nu vine decât de la Domnul și Mântuitorul nostru. El singur este ajutorul. Isus este suficient. El este Duhovnicul duhovnicilor, este Doctorul doctorilor, Terapeutul terapeuților. Misiunea și slujba noastră este numai să-i aducem pe oameni la Isus, ca El să poată ajuta. Și chiar și pentru această slujbă avem nevoie de ajutorul Său, de înțelepciunea Sa, de harul Său și de răbdarea Sa.

În toată osteneala noastră de a ajuta oamenii cu asistența spirituală, nu este voie să se piardă niciodată această bază și țintă: „Adu-l pe om cu necazul său la Isus!” Aceasta înseamnă că dacă cineva îți spune: „Tu ești duhovnicul meu!” sau „Nu știi ce m-aș fi făcut fără tine!”, atunci ai omis să-l legi de Domnul Isus pe cel care caută ajutor. Tu, ca duhovnic, trebuie întotdeauna să rămâi în umbră, căci oamenii au nevoie de Domnul și Mântuitorul Isus Hristos. Tu trebuie să poți fi de înlocuit – Domnul Isus niciodată!

Cum rezolvă El „cazul” tatălui?

17. „Aduceți-l la Mine!”

„Și l-au adus la El; și, când L-a văzut, îndată duhul l-a scuturat cu putere, și, căzând la pământ, se zvârcolea, făcând spumă.” (Marcu 9.20).

Aici, unde un om ajunge în prezența Domnului Isus, devine vizibil sub ce influență stă el. Aici, în această relatare biblică devine limpede că tânărul, nu numai că are o boală epileptică, ci că puterea întinericului stă în spatele acestui caz. Bineînțeles că pentru noi este de multe ori greu să deosebim dacă există un diagnostic medical sau dacă, într-adevăr, în spatele unui comportament de neînțeles stau legături oculte. Pentru aceasta este nevoie de multă înțelepciune spirituală și de dependență interioară de Duhul lui Dumnezeu. De aceea ar trebui să fim foarte atenți și reținuți cu o apreciere și să nu ne pripim să ajungem la concluzii false. De aceea spune Domnul Isus în continuare, după întrebarea pusă de ucenicii Săi, că pentru aceasta este nevoie de multă rugăciune (Marcu 9.29). Aceasta trebuie să fie întotdeauna premisa absolută pentru ajutorul spiritual.

Pentru a adânci încrederea tatălui, Domnul mai întreabă o dată – deși El știe totul – despre „tabloul clinic al bolii” fiului său, iar tatăl dă cu plăcere informația:

„Din copilărie; și deseori l-a aruncat și în foc și în apă, ca să-l distrugă” (Marcu 9.21-22).

Cât necaz familiar reiese din această descriere, câte momente pline de primejdie, de câte temeri și griji au avut parte acești părinți! Și Domnul nostru îl ascultă. El are urechea deschisă pentru inimile noastre temătoare. În multe locuri suntem încurajați să „*aruncăm asupra Lui toate îngrijorările noastre, căci El Însuși îngrijește de noi*”. Aceasta ne poate face curaj să stăruim înaintea Sa în rugăciune când este vorba despre nevoile proprii sau ale altora.

Apoi tatăl adaugă:

„Dar, dacă poți să faci ceva, ai milă de noi și ajută-ne!”

După această exprimare ne dăm seama că tatăl chinuit încă nu-L cunoaște pe Domnul Isus ca pe Cel care într-adevăr poate totul. El încă nu-L recunoaște ca pe Fiul lui Dumnezeu, ca pe Creatorul cerului și al pământului, ca pe Salvatorul și Răscumpărătorul. Pentru el contează întâi ca fiul său să fie vindecat. Dar tocmai în punctul acesta face Domnul legătura cu el. La El este vorba de mai mult decât despre sănătate, respectiv, vindecarea bolnavului. Domnul Isus dorește ca noi, oamenii, să-L recunoaștem ca pe Fiul lui Dumnezeu.

De aceea îi dă tatălui răspunsul provocator:

„«Dacă poți!» Toate sunt posibile pentru acela care crede.” (Marcu 9.23).

Ce vrea să spună Domnul nostru cu aceasta? Ajutorul Domnului depinde totuși de credința mea tare? Ne îndeplinește Domnul dorința numai în cazul în care credem tare? Aceasta ar fi o concluzie falsă și nu se lasă dovedită cu relatările în care Domnul nostru a vindecat fără ca vreun om să fi crezut. Spurgeon a spus odată: „Nu avem nevoie de o credință tare, ci de o credință într-un Domn tare.” Este vorba ca noi să-L recunoaștem pe Domnul nostru, ca El să fie cinstit prin noi, chiar și independent de felul Său de a proceda. El este și rămâne întotdeauna suveran în acțiunea Sa și nu este dependent de noi, de devotamentul sau de credința noastră.

17. „Aduceți-l la Mine!”

Reacția tatălui ne face să bănuim că el observă că nu este la înălțimea unei asemenea credințe. În necazul său, el pur și simplu strigă după ajutor la Acela care este singurul care poate ajuta. **„Cred, Doamne, ajută necredinței mele!”** Aceasta este singura condiție la care Se așteaptă Domnul nostru. Cheamă-L în ajutor, pentru că numai El poate ajuta.

Ce pot să învăț de aici pentru asistența spirituală?

1. Fă să fii conștient și tu și partenerului tău de discuție, că numai Domnul Isus este Acela care poate ajuta. Ca duhovnic, tu ești în cel mai bun caz un muncitor necalificat. El este Salvatorul.
2. Asistența spirituală înseamnă a-i aduce la Domnul Isus pe oameni cu necazul lor.
3. Lasă-l pe omul care caută ajutor să-și formuleze necazul. Întreabă-l și ascultă-l. Domnul i-a întrebat pe oamenii care au venit la El și i-a ascultat.
4. La Domnul contează întotdeauna în primul rând ca omul să primească o cunoaștere mai profundă asupra Persoanei Sale. La El contează sănătatea noastră lăuntrică. Ea este întotdeauna mai importantă decât sănătatea exterioară.
5. Roagă-te! Domnul nostru le face clar ucenicilor Săi, la întrebarea lor, că nici o asistență spirituală nu poate să se petreacă fără rugăciune (Marcu 9.29).

Notează: **Domnul nostru nu așteaptă de la tine o credință mare și puternică, ci o credință în El, Dumnezeu puternic.**

© by Eberhard Platte

Tradus din: *Wie Jesus Menschen begegnet*, Christliche Verlagsgesellschaft Dillenburg,

Anul 2011, pag. 151-157.

Titlul original: *„Bringt ihn zu mir!”*

Internet: www.wachsen-im-glauben.de